

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза заглавског Др. Илију Мирчића, лекара среза заглавског и тимочког, по потреби службе, и

за лекара среза тимочког Др. Лазара В. Бесарабића, свршеног доктора целокупног лекарства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. новембра 1907. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза ужичког Др. Николу Гавриловића, лекара среза ужичког и златиборског, по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела 17. новембра 1907. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О КРИВИЧНОЈ ОДГОВОРНОСТИ

са теоријског гледишта.

од
Д-ра Бранислава Петронијевића

(НАСТАВАК)

Прво и најпринципалније питање морала састоји се у томе да се одреди, да ли се као основни принцип његов има да сматра какав чисто формалистички принцип или је тај основни принцип његове садржајне природе. Формалистички принцип морала састоји се увек у једној норми, која је као таква чисто апстрактан безуслован принцип, који апсолутно не трпи никакве компромисе са буди каквим специјалним условима реалности и живота, па то исто важи и за све специјалне моралне норме, које се из тога принципа изводе. Садржајни принцип морала пак, чак кад се он састоји и у једној норми, која се да схватити и сасвим апстрактно, као и специјалне моралне норме, које се из њега изводе, према са-

мој својој природи упућене су на компромисе са специјалним условима реалности и живота. Ја ћу ову разлику објаснити на једном специјалном примеру, на једној специјалној моралној норми, на норми: „не уби“. По принципу формалистичког морала та је норма исто тако апсолутна као што је апсолутна општа норма његова: „чини добро“, „врши дужност“ и т. д., т. ј. ни у којем случају не сме се радити противно тој норми; не само што није допуштено убити непријатеља отаџбине, него није допуштено ни убити човека, који нас хоће да убије (стање нужне одбране не признаје и не сме признати апсолутни формалистички морал). По принципу садржајног морала пак та је норма само онда обавезна ако њена реализација не долази у даном случају у конфликт са општом нормом морала. Да би ово објаснио, ја ћу се ставити на становиште садржајног морала чији општи принцип гласи: „не причињавај никоме бол него га свуда отклањај“. Кад би се овај принцип схватио чисто апстрактно, без икаквог обзира на околности реалности и живота, онде би се морало радити по њему исто тако безусловно као што се то чини радећи по чисто формалистичким принципима морала, и онда се никада не би смело, као ни у првом случају, радити противно норми „не уби“. Али тај се принцип не сме схватити тако апстрактно, и то просто за то што је оно нашта се његова забрана односи, нешто што као реални факат у свету постоји и што према томе у својој егзистенцији зависи од специјалних околности реалности и живота. Норма „не причињавај никоме бол“ долази често у конфликт са нормом „отклањај свуда бол“, у многим случајевима бол се може отклонити само претходним причињавањем бола, то је условљено самом природом свесног бића, у коме се хоће да отклони бол и Морал мора водити рачуна о тој природи, ако хоће да има реалне вредности. Лекар, који оперира болесника, причиниће му један бол да би му отвлонио други, у томе случају већи бол уништава се мањим; у стању нужне одбране убија нападнути нападача, ов дакле причињава овоме један бол који би овај иначе њему причинио, али с моралног гледишта ми ово убиство морамо допустити, јер је само на тај начин могуће спречити велики број убистава, који би се иначе дешавао, ми и овде дакле мањим болом уништавамо већи и т. д. На становиштву садржајног морала дакле, да би се одржала апсолутна вредност опште норме, мора се допустити релативна вредност специјалних норми, мора се допустити у појединим случајевима мо-

гућност рада и супротно тим специјалним нормама, да би било могуће остварење опште норме. То захтева сама природа ствари и ко се боји да санкционише принцип „циљ оправдава средство“ у наведеном смислу, тај нека покуша доказати „неморалност“ горе наведених специјалних случајева, у којима је тај са своје злоупотребе иначе с правом озлоглашени принцип нашао несумњиве примене.

Пошто смо тако одредили у чему се састоји основни принцип морала неће нам бити тешко да решимо горе постављени проблем односа кривичне према моралној одговорности. На основу онога што смо горе изнели о захтевима формалистичког и садржајног морала на име није тешко увидети, да само под претпоставком тачности *формалистичког* морала о *идентичности* обе ове одговорности не може бити сумње, док на против под претпоставком *садржајног* морала о њиховој *неидентичности* не може бити сумње. Јер ако је формалистички морал тачан, онда је одступање од моралних норми у појединостима немогуће, онда свака норма кривичног права мора бити строго морална норма, према томе само *слободно* одступање од правне норме може бити кажњено, т. ј. слобода воље у том је случају апсолутни постулат кривичне одговорности. Ствар стоји међу тим сасвим друкчије на становишту садржајног морала. Садржајни морал допушта одступање од моралних норми у појединостима, да би омогућио њихову реализацију у великоме, према томе норми кривичног права не морају бити строго моралне норми, према томе не може се више захтевати да само слободно одступање од правних норми може бити казнимо, шта више принципијално узев, може се казнити свако одступање од правне норми, па било оно вољно или невољно, и све зависи од постављених циљева казне у колико ће се *невољно* одступање од правних норми али исто тако од тих циљева зависи у колико ће се и *вољно* одступање од њих моћи казнити. Убиство у нужној одбрани, које допушта позитивно кривично право, потпуно је оправдано са гледишта садржајног морала и ако је оно произведено потпуно свесно и из слободне воље, кад је оно, као што смо већ споменули, са становишта строгог формалистичког морала неоправдано. Као што садржајни морал дакле оставља у овом случају без казне вољно одступање од правно-кривичне норми, исто тако обратно садржајни морал допушта казну и за невољно одступање од правно-кривичне норми. Јер кажњавање тог невољног одступања допуштено је с једне стране принципијално на основу општег логичког појма одговорности, пошто је свака ствар, која је једној датој промени узрок, за њу одговорна и онда, кад је у произвођењу њеном детерминирана, с друге стране опет садржајни морал допушта да се тако одступање казни, само ако то кажњавање одговара постављеним циљевима казне. Да би показали могућност тога кажњавања ми очевидно морамо ући у сам проблем задатка и разлога казне.

Супротноста између формалистичког и садржајног морала налази свога израза и у учењу о разлогу казне. Јер као што је познато, представници кривичног права налазе разлог казне за учињено кривично дело или у томе, што је овим последњим нарушен морално-правни поредак, који казном треба васпоставити, или у томе, што и кривца и остале чланове друштва треба кажњавањем првога опоменути на то да је у њиховом сопственом интересу да не руше правни поредак. По првима разлог казне је у томе што се *згрешило* (*quia reus sciatum est*), по другима у томе да се у будуће *не греши* (*ne recedatur*), по првима разлог казне је непосредно у самом појединачном кривичном делу као таквом, (*Vergeltungsstrafe*), по другима разлог је њен ван појединачног кривичног дела као

таковог, у одржању самог правног поретка (*Zweckstrafe*). А ова супротноста учењу о разлогу казне пада, кад се дубље у ствар погледа, уједно са супротношћу формалистичког и садржајног морала. Јер ако је разлог казне у самој унутрашњој природи појединачног кривичног дела, онда се тиме хоће да каже, да је појединачно кривично дело један неморалан акт, који као такав заслужује одмазду (*Vergeltung*), што опет ништа друго не значи до захтев формалистичког морала да се моралне норми имају сматрати као апсолутни принципи који се у сваком датом случају морају безусловно вршити, пошто се само тако да оправдати захтев, да се свако одступање од кривично-правне норми казни без икаквог обзира на друштво или на даље понашање појединаца, који је кривично дело извршио. На супрот томе, као што садржајни морал, према самој унутрашњој природи његових норми, не тражи да се те норми врше безусловно у сваком поједином случају, већ само тражи да се као *последњи циљ* сваке људске радње истави општа норма његова, тако исто тај морал не захтева нити може захтевати ни да се свако појединачно кривично дело казни. Јер казна као таква преставља и сама бол који трпи свесно биће а садржајни морал допушта причинавање бола једном свесном бићу само онда, ако тај бол има за циљ избегавање једног другог већег бола. Примењен на кривично право дакле садржајни морал може разлог кажњавања наћи само у спољашњим циљевима, који се тим кажњавањем имају да постигну, никако пак не у самом кажњавању као таквом.

Као што се види на становишту садржајног морала разлог казне може се наћи само у циљу одн. спољашњем циљу њеном, она је оправдана само као циљна казна (*Zweckstrafe*). Па пошто се да утврдити, да је становиште садржајног морала једино оправдано то је јасно, да само од детаљније одредбе циљева казне зависи, у колико ће кажњавање невољног одступања од правних норми бити оправдано.

(наставиће се)

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

2. Поред техничке тражи се још и правна способност од једнога лица па да може бити вештак. То значи, да сваки ко има потребну техничку спрему, није самим тим способан да буде вештак. Правна способност је, дакле, претпоставка без које нико не може бити вештак. Односно овога вреди ова правила:

а) Правна неспособност вештака одређује се према неспособности сведока. То се види из другог одељка § 56. крив. поступка, који гласи: „који се у казнимом делу не могу за сведоке узети, не могу се ни за вештаке употребити.“ Према томе, законодавац, аналого одредбама о сведоцима, разликује *апсолутну* и *релативну* неспособност. Апсолутна неспособност обухвата све случајеве, т. ј. лице, које је апсолутно неспособно, не може се као вештак појавити ни у ком случају, док релативна неспособност обухвата само поједини случај, т. ј. релативно неспособни не може бити вештак само у конкретном случају, а у свима осталима се јавља као способан.

Неспособни су да буду вештаци, на првом месту, лица побројана у § 91 крив. пост. Од ових су у свима случајевима, т. ј. апсолутно неспособна лица, која у времену у коме би требала да врше вештачење због телесне или душевне болести не могу то учинити (т. 3, § 91.). Тако исто су неспо-

собна и лица из т. 1. и 2. § 91, т. ј. свештена лица односно оног што им је у циљу исповести поверено, и државни чиновници о ономе, чиме би дужност чувања државне тајне повредили. док их не би од тога претпостављена власт ослободила. Само су ова лица неспособна с обзиром на поједини конкретни случај, а не за све случајеве вештачења, те су с тога они релативно неспособни.

Али, нису неспособни да буду вештаци само они, који се по § 91 као сведоци не могу испитати, и ако би се ово могло извести из текста другог одељка § 56, по коме се за вештаке не могу употребити они, „који се у казним делу не могу за сведоке узети.“ Сем ових неспособни су да буду вештаци и сви они, који су по § 92 ослобођени од дужности сведочења. Не може, дакле, као код сведочења, зависити од њихове воље, хоће ли бити вештаци или не, већ они то не могу бити због односа у коме се налазе према оптуженом. Ово је сасвим и оправдано, јер докле се тим лицима допушта да сведоче, само ако хоће, са тога разлога, што се, можда, не би могло ни од кога другог добити потребно обавештење о извесним чињеницама, дотле тај разлог никако не може остати кад су у питању вештаци, који се узимају по избору и који не треба да буду узети због сумње у њихову потпуну непристрасност, која долази из односа у коме се налазе. И ова су лица релативно неспособна.

Неспособни су, даље, тако исто и они, који се по § 114 не могу као сведоци заклетити. Сви законодавци продвигују и ово као основ за неспособност, па је то предвиђао и § 80 аустријског крив. пост. од 1853, по коме је израђен други одељак нашег § 56. Но и ако наш законик изречно не предвиђа ово као основ за неспособност, ипак је јасно, да ни по нашем закону не могу бити вештаци они, који се не смеју заклинати. Ово се види отуда, што вештачко мишљење вреди само тада ако је вештак положио заклетву (одељак 3 и 4 § 56), што значи, да онај који се не сме заклинати, не може се узети ни за вештака.

Ако би ипак једно од до сад поменутих лица предузело вештачење, то би последица рада неспособног вештака била ништавост вештачења. И ако наш законодавац ништа о овоме не говори, што је требао учинити, ипак се то има сматрати као нешто што се по себи разуме. Из овога излази, да се ни протоко таквог вештачења не сме на главном претресу прочитати, а ако би се и прочитао, био би без икакве вредности. Ништавост рада неспособног вештака не обухвата само ништавост находа већ и ништавост самог вештачког мишљења. Протоко вештачења ће бити ништав и онда, кад је поред неспособног вештачења вршио и један способан вештак. Само у том случају суд може способног вештака позвати на главни претрес и испитати га, чијем исказу може придати вредност сведочења способног сведока.

б) И *колективна лица*, онако исто као и појединци, могу предузети вештачење. Тако се н. пр. може тражити мишљење о неком предмету од једног факултета на универзитету или од Санитетског Савета или ког другог колективног лица. У таквом се случају вештачко мишљење доноси по правилима која за то друштво вреде. Али се сви, који у таквом друштву учествују, имају сматрати као вештаци, и све оно што би свакога од учесника учинило неспособним да сам предузима вештачење, учинило би да из овога друштва буде искључен као сарадник.

в) На правну способност вештака не утиче ни пол ни држављанство. Према томе, ако нема стално постављеног вештака, може вештачење предузети како женскиње, тако и

лице које није српски држављанин ако само, поред техничке, има осталу потребну правну способност.

II. Од важности је питање: да ли странке имају права одбачаја или *рекузације* изабраног вештака?

Има законодаваца, који ово питање потпуно регулишу. Тако, по немачком кривичном поступку (§ 74) допуштено је странкама да траже одбачај вештака и то са истих узрока и на исти начин на који се има судија одбацити. Аустријски кривични поступак, истина, нема ни једну одредбу, која би овако изречно давала то право странкама, али да то право странке ипак имају, јасно се види из § 120, у коме се наводе узроци, са којих се једно лице не може узети као вештак, и у коме се наређује, да се и тужилац и оптужени имају по правилу известити о извршеном избору вештака и то пре него је предузето вештачење. Странке се и по немачком и по аустријском поступку извештавају о избору вештака баш у томе циљу, да би благовремено могле тражити одбачај изабраног вештака.

Наш законик ништа не говори о овом питању. Он је у свима својим одредбама, па и у онима у којима говори о вештачењу, тако непотпун и нејасан, да се никако не да видети шта допушта а шта не допушта. Он је врло често од неколико наређења свога изворника (аустријског поступка од 1853) створио једно наређење, и то понекад без потребе, без система па и без смисла. Тако баш § 56, који говори о вештацима, садржи у себи три параграфа, §§ 79, 80 и 81 аустријског поступка, од којих сваки говори о сасвим другој ствари. Ти су параграфи скраћивани без разумевања, и од њих је постао § 56 који је непотпун.

И ако наш законик ништа не говори о овоме питању, ипак се оно има принципијелно онако решити, како је у науци решено. Таквоме се решењу законик не противи, јер га нигде не забрањује, а сем тога, такво решење тражи и сама природа вештачења.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

О ОДГОВОРНОСТИ ЗА НАКНАДУ ШТЕТЕ.

(НАСТАВАК)

3. Често се пута дешава да притежалац некога земљишта затекне туђе животиње на своје земљишту, где му штету чине. У погледу овога случаја прописује се у § 816. грађ. зак.: „Ко животињу у штети нађе, може је силом одбити или истерати или ухватити и сагнати. Убити нема власти, осим ако није у случају. нужне одбране“. Из овога законскога прописа, који не одговара у свему првој тачки § 1321. аустријског законика, не види се, ко то може у штети нађену животињу силом одбити итд. Аустријски законик вели „ко на своје земљишту туђу стоку затекне...“ итд. Међутим јасно је да је и наш законодавац у првом реду помишљао на власника земљишта⁴⁶⁾, па за тим на друга лица, која имају права да вуку користи са дотичног земљишта: закупац, плодоуживалац и др. Али несумњиво је да и трећа незаинтересована лица могу, кад виде да је животиња ушла у штету у туђе земљиште, исту одатле истерати и у опште учинити оно што је у таквом случају по § 816. допуштено. Апстрахујући од тога, што је по моралним прописима свакоме допуштено

⁴⁶⁾ У погледу штете на пољском имању то се изречно и каже у чл. 30. зак. о чувању пољских имања.

да отклони штету од свога ближњег, предвиђају се такви случајеви и у грађанском законик. По §§ 628, 808. при крају и 809. може се неко умешати у туђе послове у циљу отклањања штете.⁴⁷⁾

Нађе ли се притежалац земљишта, гонећи или хватајући у штети затечену животињу, у такој ситуацији, да му од ње прети опасност по живот, он је тек онда може убити, кад види, да му другога спаса (на пр. бегством) нема. На сваки начин, да се у оваким тренуцима не може од притежаоца (или трећег лица) тражити, да хладно расуђује, да ли је опасност, која му од животиња прети, баш толика, да је ради спаса свога мора убити. Мора се узети у обзир и онај страх и узбуђење, које човеком влада кад се на пр. нађе пред разјареном животињом. С друге пак стране притежаоцу није допуштено, да при првом неуспеху при истеривању или хватању животиње ову убије. Констатује ли се, да је убијање животиње, затечене у штети, било оврадано, онда власник њен не може од притежаоца тражити накнаду за убијену животињу. Међу тим он је и у овом случају дужан накнадити животињом причињену штету, ако до њега има кривице, што је она у штету ушла — § 815. грађ. зак.⁴⁸⁾

4. Сасвим је природно, да притежалац земљишта ухваћену у штети животињу задржи код себе како ради тога, да се за накнаду учињене штете наплати тако и стога, да на тај начин дозна ко је власник животиње. За то § 817. грађ. зак. прописује: „Ухваћена у штети животиња остаје у залози за накнаду⁴⁹⁾, коју је дужан онај, чија је животиња, за осам дана учинити. Ако се не поравнају дужни су ствар суду јавити. Оштећени није дужан животињу из залог пре издати док му се или накнада не учини или сигурност довољна не постави.“ (Види другу тачку § 1321. и § 1322. аустријског грађанског закона).

а: Као што је већ горе под бр. 2. казано, право на накнаду штете причињене животињом, па према томе и право залог на животињи, која је у штети ухваћена, припада не само власнику оштећенога земљишта, већ и ономе, ко за свој рачун ужива земљиште, на коме је животиња у штети ухваћена, а исто тако и онај, чији је телесни интегритет нападом животиње повређен (на пр. онај, кога је туђ пас ујео).

б. Да би се животиња могла као залога задржати потребно је: а) да је животиња збиља штету причинила (на пр. гажењем усева, пошом истих или на други начин). Није дакле довољно, да неко затекне туђу животињу на своме земљишту, па да је овлашћен задржати је. Приликом тражења накнаде мора оштећени доказати, да му је и колику му је штету ухваћена животиња причинила. Међу тим оштећени није дужан доказивати, да је услед кривице (зле намере или небрижљивости) притежаоца животиње при чувању исте ова штету нанела, већ се то претпоставља, и притежалац, ако хоће да се одговорности ослободи, мора да докаже, да до њега и његових млађих нема кривице у чувању животиње, која је штету нанела. На против, ако оштећени тражи накнаду било од притежаоца животиње било од трећих лица

⁴⁷⁾ По чл. 18. зак. о чувању пољских имања пољски чувар је дужан у штети затечену стоку отерати у општински обор.

⁴⁸⁾ У чл. 18. ал. 3. зак. о чувању пољских имања прописује се: „Коју стоку пољски чувар не би могао да истера из добра властан је убити је. Ово је нарочито дозвољено код штеточине пернате животиње и код свиње.“ Нема сумње да и власник земљишта и остала заинтересована лица, како у пољу тако и у вароши, могу у штети затечену животињу убити, ако је не би могли, без велике опасности по живот и тело и без велике штете по усева, истерати или ухватити.

⁴⁹⁾ Види и чл. 9. зак. о чувању пољских имања.

на основу тога, што је дотични животињу на оштећенога или на његово добро натерао или надражио, онда ову околност мора он — оштећени — доказати. β) Оштећено лице⁵⁰⁾ има права задржати стоку као залог само онда, ако ју је у штети ухватио — дакле док се она на оштећеном земљишту налази. Ипак му се признаје право, да животињу, која са оштећеног земљишта нагне бежати, вија и ван овога, и кад је ухвати, може је као залог задржати. Наравно да му, и кад не задржи или не ухвати животињу, остаје право да наканаду штете од притежаоца животиње тражи, само што онда нема заложно право на животињи за обезбеду потраживања накнаде.

в. Животињама оштећено лице сме онолико комада као залог задржати, колико је потребно ради обезбеђења потраживања накнаде штете и евентуалних трошкова⁵¹⁾. На тој стоци стиче он сва права заложног повериоца⁵²⁾, али прима на себе и све дужности истог, ако стоку код себе задржи или другоме за свој рачун на чување преда (§§ 317., 318. и др. грађ. зак.). Међутим како заложно право на ухваћеној животињи постоји у циљу обезбеђења потраживања накнаде штете, то је онда оштећени дужан исту издати, чим му се да довољна безбедност у другим стварима, или му се тражена накнада исплати (§ 817. при крају и чл. 19. зак. о чувању пољских имања алинеја 4.).

г. Кад је у питању домаћа стока, задржана као залога, онда је оштећени дужан за осам дана од дана кад му је општински суд саопштио да је животиња у штети ухваћена, повести парницу код надлежног суда⁵³⁾ за накнаду штете. Ако у том року не тужи за накнаду штете, вратиће се ухваћена стока своме сопственику, пошто се наплати казна, трошак око издржавања и остале таксе (чл. 19. алинеја 3. зак. о чувању пољских имања). Разлог је овом пропису у томе, да притежалац стоке не би дуго остао без употребе исте. Међутим и ако оштећени у овом случају губи заложно право на штеточини животињи, ипак он не губи своје право потраживања накнаде штете. Оно застарева по општим прописима (§ 939. грађ. зак.). Али све ово што је казано за стоку, која учини штету на пољском имању, важи и за остале животиње, кад се у штети ухвати. Ако на пр. мајмун одбегне своме сопственику, па причини коме у вароши штету, мораће оштећени у року од осам дана од кад је за штету сазнао, повести парницу код надлежног суда, ако хоће да сачува своје заложно право. У аустријском законик то је јасно, а и наш законик хтео је то исто казати у § 817.⁵⁴⁾ Ratio legis том кратком року за остварења потраживања накнаде штете

⁵⁰⁾ Такође и пољски чувар: чл. 18. зак. о чувању пољских имања.

⁵¹⁾ Чл. 19. зак. о чувању пољских имања ал. 5: „Ако је вредност ухваћене стоке већа него вредност казне, штете и трошкова, општински суд задржаће онолики број стоке у обору, колики ће бити довољан, да та потраживања осигура, а осталу стоку вратиће сопственику.“

⁵²⁾ И ранг овога заложнога права претходи свима другим првенственим правима, која би, евентуално, на ухваћеној животињи постојала.

⁵³⁾ У чл. 25. зак. о чувању пољских имања прописује се: „За накнаду штете од 20 до 200 дина, судиће општински суд, а за штете од веће вредности судиће изборни суд.“ А у чл. 26: „Односно изјаве жалаба важе прописи грађан. судског поступка као и односно начина суђења.“

⁵⁴⁾ Као што је већ речено наш је законодавац од § 1321, аустријског грађан. зак. начинио наше §§ 816. и 817. При томе је изврнуо извесан ред речи из аустријског параграфа. Овај § 1321. гласи: „Ко на своме земљишту туђу стоку затече, није због тога још властан убити је. Он је може потребном силом истерати, или ако је стока штету нанела, задржати као залог толико комада колико је ради накнаде штете довољно. Ипак се он мора (дакле оштећени) за осам дана са власником наравнати, или дати тужбу судији, у противном случају мора задржати стоку вратити.“

у циљу задржања права залогџе исти је и овде као и код домаће стоке. И сиромаш Талијан, који живи од свога мајмуна, једва чека да му се исти врати, и не би ни најмање право било, да оштећени може животињу држати у залози код себе све дотле, док му потраживање накнаде штете не застари.

IV.

§ 6. Нарочито о накнади штете при телесним повредама.

1. Посебице о накнади штете при повреди тела прописује се у § 820. грађ. зак.⁵⁵): »Ко другога рани, осакати или иначе повреду телу нанесе, тај плаћа трошак сав за лечење и лекове, па и заслугу, коју због тога онај губи, и које ће се у напредак лишити, наплаћује; и још за претрпљене болове ако се захтева, сразмерну наплату чини.«⁵⁶) Многи писци дефинишу *повреду тела* као поремећај телесног интегритета, телесних функција неком противправном радњом. Према овој дефиницији и у смислу грађанског права поклапао би се овај појам са телесном повредом у смислу кривичног права. Тако Штубенраух (II стр. 69.) дефинише повреду тела као »сваки поремећај физичког или душевног здравља, који би био произведен нападом на телесни интегритет.« На основу овакве дефиниције Лист сматра (чему се други правници противе) као повреду тела и одсецање косе, проузроковање неке те-

⁵⁵) Одговара § 1325. аустр. грађ. зак.: »Ко повреди кога у телу, платиће трошкове око лечења повређеног лица, накнадиће му измаклу зараду, као и ону зараду, које ће се повређени у будуће лишити, ако за рад постане неспособан; и преко тога платиће му, ако оштећени захтева, одмерену суму према испитаним околностима за претрпљене болове.«

лесне (где долазе и венеричне) и душевне болести, изазивање повраћања, опијање, хипнотизирање; изазивање гађења, страха и непријатности само онда, ако поремећај није сасвим незнатан ит.д. Као што се, дакле, из ових примера види, није тако лако одредити појам телесне повреде. А ово је важно за питање кад ће се, на основу телесне повреде, моћи накнада штете тражити. Што се нашег грађанског законика тиче, који не дефинише телесну повреду, може се казати, да се и по њему појам телесне повреде поклапа са овим појмом по кривичном праву (§§ 173. и др. казн. зак.). Повреда тела и по нашем законнику постоји и онда, кад није са боловима скопчана (на пр. одсецање косе,⁵⁷) браде и бркова, давање безукусног отрова и других по организам шкодљивих материја), а такође и онда, кад се утицало психичким путем на телесни интегритет. (на пр. неко ме уплаши тако, да добијем нервну грозницу и томе слично).

(наставиће се)

Д-р Драг. Аранђеловић.

⁵⁶) Одсецање косе није са боловима скопчано, али често је штета, коју неко услед овакве »повреде« трпи, врло велика. Глулица на пр., која је у неком позоришту својом лепом косом очаравала гледаоце, принуђена је да напусти позоришту, док јој коса не израсте, јер неће да изађе без тога природног украса пред публику. Губитак плате за то време велика је штета за њу коју учинилац треба да накнади. Истина она може метнути и перику, али ако се у публици за тај њен мајер зна, питање је хоће ли је она с истим одушевљењем примити као пређе. Или овај још бољи пример: у великим варошима често се за новац издају публици на гледање људи са огромно дугачком косом, брадом или брковима. Одсече ли ко овоме човеку противправно браду, онда је он овога повредио и, наравно, знатну му штету нанео, због чега је одговоран за накнаду штете.

О ОДГОВОРНОСТИ ЗЛОЧИНАЦА СА СУДСКО-МЕДИЦИНСКОГ ГЛЕДИШТА

На конгресу лекара за душевне болести и невралгију, који је одржан у Женеви — Лозани августа месеца тек. год.¹⁾ већина учесника признала је, да је лекарима немогућно изразити се научно о моралној одговорности оптужених.

У свом одличном рапорту професор Жилберт Вале дошао је до закључка, да је судски лекар испунио своју дужност ако је, код душевно оболелог злочинца, открио болесну природу мотива његове акције или ослабљење моћи расуђивања и памћења, које га чини неспособним да појми моралну вредност својих акта.

Израз: *ублажена одговорност* нема никаквог медицинског значења за професора Жилберта. Незнатне казне, које се јављају као последица ове одговорности не одговарају ни репресивном ни превентивном циљу. Кривци са ублаженом одговорношћу са гледишта социјалног често су много опаснији од криваца са потпуном одговорношћу.

Пошто је претходно констатовано:

1. Да члан 64. казненог законика (Француског), на основу кога се вештацима наређује да испитују окривљене, за које се сумња да су душевно оболели, вели: да нема ни злочина ни преступа ако је окривљени у моменту акције био у тону

душевне поремећености, и да реч *одговорност* у овом законском пропису није споменута;

2. Да су питања о одговорности, било моралној или социјалној, природе метафизичке или правне, а не медицинске, и

3. Да лекар, позван једино да се изјасни о реалности и природи душевног поремећаја код окривљених, и о улози коју овај поремећај може имати на њихове радње — поступке — није дужан познавати питање о одговорности, — конгрес је донео резолуцију да се *истражни и судски чиновници у својим одлукама о вештачењу придржавају тачно законског текста, и да не захтевају од лекара — вештака да решавају питања која излазе из обима њихове компетенције.*

Остварење ове резолуције значило би банкротство теорије, на којој кривично правосудје од пре 15 година заснива своје одлуке. Противу ње, као такве, устали су, сасвим природно, многи научници, па поред осталих и Dr. J. де Бек, професор психијатрије на бриселском универзитету и Dr. Ф. Хежер-Жилберт, судски лекар из истог места. У последњој свесци *Прегледа кривичног права и криминологије*,²⁾ публикован је њихов заједнички чланак поводом ове ствари, у коме се у главном вели ово:

»Конгрес захтева, да се у судско-медицинским рапортуима у будуће не говори о одговорности. Он налази, да судски лекар није компетентан да утврђује: је ли окривљени одговоран или неодговоран

за своја дела, и самим овим одбацује свако оцењивање разних степена одговорности: потпуне, ублажене и делимичне, које судски лекари тако често формулишу.

Није ово првина, да се слична теза брани пред скупом лекара и правника. Год. 1885. — у времену када су Ломброзове доктрине заинтересовале научни свет — професор бриселског универзитета Хежер на конгресу белгијских лекара за душевне болести, у Анверу, позивао је ове, да по позиву судија не дају своје мишљење о одговорности окривљених.

»Слободна воља — писао је Хежер — једно је од оних питања, о којима човек радо дискутује пошто је прочитао Кабониса или Вакона, али чијем решењу нерадо приступа, пошто је имао прилике да се сроди са тачним поступцима и закључцима експерименталних метода.

Који од нас, у почетку својих студија, није био пасиониран за или против теорија Боналдових о јединству и битности нашег ја? Али кад једном човек сиђе с висине, на којој лебде философија и метафизика, да би се унео у случајне и компликоване факте обичног живота, а нарочито кад уђе дубље у анатомске и физиолошке студије, он мало по мало модификује првобитно гледиште, тако да најзад стешком муком може дискутовати с људима, који су иначе веома начитани, али који не воде рачуна о функционисању наших нерава и о законима нашег нервног система.

Баш сада, кад је лекар напустио истраживање експерименталног решења ових важних проблема; баш тада кад се решио

¹) На овом конгресу учествовали су лекари из Француске и из земаља у којима се говори француским језиком.

²) Revue de Droit Penal et de criminologie.

да само прибира факте, да би открио законе природе, и кад је сву своју активност посветио једино овом циљу, једног дана позивају га идејама, о којима се решио да више не мисли, питањем: *треба ли окривљеног сматрати за одговорног? или: је ли окривљени крив у вашим очима?*

Очекујући потребну законску реформу, истина увек спору, мислим да они између нас, који нису судски лекари, треба да модификују своје понашање пред правосудјем, ограничавајући своју интервенцију на констатовање само оних факата, који се искључиво њих тичу, остављајући судијама, као једино надлежнима, оцењивање степена одговорности.

Нека лекар констатује стање здравља или болести окривљеног; нека уђе у све детаље који могу расветлити инкриминисани факт или карактер његовог учиниоца, али нека се ту заустави, и нека у будуће не присваја улогу судије. Ми не треба да допустимо, да нам се поставља питање о одговорности.

Решење које је предложио Хежер још у 1885. год. као што се из изложеног види не разликује се ни у колико од резолуције женевског конгреса. Је ли успела идеја од пре 20 год.? Јесу ли правници и лекари дошли до убеђења, да је опасно пенити одговорност једног човека само на основу анатомских и физиолошких констатација?

У ствари, женевски конгрес није решио питање, које је Хежер још пре 20 год. поставио. И сам текст његове резолуције не задовољава нас. Изгледа нам, да постоји контрадикција између тврђења: да је лекар једино позван да се изјасни о улози коју умни поремећаји имају на одлуке окривљених, и предлога: да лекар не води рачуна о одговорности. Кад се већ признаје, да је једино лекар позван, да одреди удео душевног поремећаја у припремама за извесан злочин или преступ, онда како се може схватити негирање његове неспособности за оцену степена одговорности окривљеног! Зар се ова противуречност не огледа јасно из резолуције женевског конгреса?

Потрудићемо се, да истакнути проблем посматрамо са чисто практичног гледишта, и у овом циљу почећемо са дефиницијом онога што се назива: *одговорност.*

«Са гледишта философског — вели се у енциклопедијском речнику — морална одговорност атрибут је једног бића, које је заслужно или криво према својим радњама. Бити одговоран за извесан акт значи: бити заслужан ако је овај акт добар, и незаслужан или крив ако је акт рђав.

Одговорност изискује два услова: слободу и познавање дужности. Биће, које није слободно, не може бити одговорно; ја нисам крив зато што сам извршио радњу, чије извршење нисам могао избећи, и коју у ствари нисам желео да извршим. Услед овога је одговорност (морална) код лудила, симнамбулизма и у пијанству потпуно уништена или смањена.

Да би једно лице било одговорно, потребно је још да оно познаје своје дуж-

ности. Ја не могу бити крив што сам повредио дужност коју нисам познавао, и коју сам собом нисам могао познати.

Са гледишта кривичног, наша одговорност ангажована је нашим радњама у толико, у колико се овима вређају позитивни законски прописи. Закон забрањује извесне радње, и прописује казну за оне који их врше под претпоставком, да они имају довољно интелигенције да разуму ову забрану и потребну слободу да јој се могу покорити. Он овде меша одговорност кривичну са одговорношћу моралном.

Али закон не допушта преступнику да се позива на његово незнање, да би се ослободио одговорности: *«Nemo tenetur ignorare legem.»* Незнање закона не може се сматрати као узрок неодговорности, изузев случаја кад је преступник био у материјалној могућности да позна овај закон.

Са овог гледишта, кривична одговорност разликује се битно од одговорности моралне; човек може бити морално неодговоран и кривично одговоран.

Из овога излази, да је утврђивање одговорности у вези, према даном случају, са решењем проблема моралном или проблемом казнене науке.

Зашто се обраћати лекару у циљу решења ових проблема?

(свршиће се)

Д. Ђ. Алимпић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине стојничке, актом својим Бр. 1637, пита:

«Један овдашњи грађанин тужио је суду В. Т. олд. за лаку повреду тела.

По прибављеним доказима, суд је осудио туженога на три дана затвора и да плати повређеноме трошкове и дангубу.

Осуђени је на ову пресуду изјавио жалбу првостепеном крагујевачком суду, и он је актом од 20. октобра ове године Бр. 41171, послао овоме суду једно решење из кога се види: да двојица судија одобравају пресуду општинског суда, а председник је у своме одвојеном мишљењу поништава.

Пита се уредништво, шта ће општински суд да ради у оваквом случају, у право чије решење да сматра за обавезно — да ли двојице судија, који одобравају пресуду, или председника првостепеног суда, који пресуду ништи?»

— На ово питање одговарамо:

По § 12. закона о устројству првостепених судова од 20. фебруара 1865. год. са доцнијим изменама, за изрицање правде у првостепеним судовима захтевају се три судије и деловођа, од којих је један председник или заступник овога.

По § 16. истог закона, првостепени судови решавају по *вишини* (већини) гласова, а одвојена мишљења стављају се

такође на протокол, која потписује онај који је мишљење одвојио.

Кад је првостепени крагујевачки суд са двојицом својих судија одобрио пресуду тога суда у смислу § 15. и 16. полицијске уредбе, онда је пресуда одобрена од *већине* и има се над осуђеним и извршити.

Одвојено мишљење председника првостепеног суда без утицаја је на саму ствар, пошто је оно написано на самом акту само за то, да се одговори наређењима § 16. пом. закона.

II

Суд општине бистричке, актом својим од 6. ов. ов. м-ца Бр. 1276, пита:

«По чл. 145. закона о општинама, државна надзорна власт може присуствовати општинском збору, али нема права да се меша у рад збора.

Државни чиновници ово присуство врше на тај начин, што уђу у собу бирачког одбора, заузму место и много пута дају објашњење бирачком одбору шта ће и како да ради.

Моли се уредништво за обавештење: да ли има право државни чиновник да седи у седници бирачког одбора, кад је бирачка соба седница бирачког одбора а није *општински збор*, јер се под општинским збором разуме скуп грађана, а не бирачки одбор, или је његово место на пољу на збору, да чува ред и поредак.

Нека уредништво сматра ову ствар за хитну.

— На ово питање одговарамо:

По члану 29. закона о општинама, општински је збор *«сазвани и конституисани скуп правних гласача једне општине»*, дакле заједно са бирачким одбором, а не само онај скупљени свет у општинској авлији, као што суд мисли.

Према овоме, и према чл. 145. помнутотога закона, државни чиновници, који присуствују општинским зборовима, имају пуно право да седе у соби где заседава и бирачки одбор, као саставни део збора, а могу ако то потреба захтева, бити и међу самим грађанима који збор састављају, не смејући само никако с ума то, да се они не смеју мешати у избор, наговарањем и томе слично.

Обавештења, која чиновници дају бирачком одбору, кад овај очигледно греша у примени закона, налазе свога ослонаца у наређењима чл. 146. истог закона, али она су само саветодавног карактера и одбори их не морају примити ако налазе да су противна закону, а чиновници то морају унети у свој извештај, који подносе својој надзорној власти, те да се извештај, ако би због неправилности одбора било жалба на избор, придруже изборним актима.

III.

Суд општине дединске, актом својим од 26. септембра ове год. Бр. 2103, пита:

«У закону о општинама није предвиђено, коме ће се изјавити жалба на решење општинског одбора, којим изриче

казну над лицима која поступају противно чл. 54. ђ. закона о општинама а по чл. 164. и 168. зак. о општинама, јер у чл. 170. пом. закода стоји: „жалбе противу решења председника општ. суда, или одбора, којима се изричу казне над општ. часницима или одборницима и службеницима, изјављују се надзорној власти;“ дакле не каже и у овом случају већ искључиво кад се казне изрекну над часницима, одборницима и службеницима, што ни у један од пом. случајева не подпада и горе поменута казна из чл. 54. ђ. закона о општинама.

С тога се моли уредништво за објашњење: којој ће се власти изјавити жалба противу одбор. решења донесеног противу лица за учињене кривице из чл. 54. ђ. пом. зак. и по ком законском пропису.“

— На ово питање одговарамо:

Истина, у закону о општинама не стоји изречно, да ће се жалбе, изјављене на решења одборска за казне из чл. 54. ђ. односно из члана 164. поменутога закона, подносити надзорној власти; али већ самим тим, што друкчије није наређено, а у чл. 170. ставу другом означена је надзорна власт као надлежна за разматрање одборских одлука по осудама за друге случајеве, онда се њена надлежност има распроштрти и на ове случајеве.

IV.

Суд општине расинске актом својим од 29. септембра ове год. Бр. 1650, пита:

„Шумар евоопштински ухватио је једно лице, да је у сеоској шуми одсекло три растова дрвета I. класе, дебљине испод 5 сантиметара.

Суд овај, на основу чл. 106. закона о шумама, осудио је исто лице, да за ова три дрвета плати 3 динара, пошто су дрвета I класе, а на затвор га није осудио.

Моли се уредништво да суд овај извести, да ли ова осуда, овако без затвора, може и у ком времену застарити у смислу чл. 109. закона о шумама, ако суд не би исту наплатио, и рачуна ли се ова осуда као иступна која може да застари за три месеца, или се рачуна као административна, која не може застарити?“

— На ово питање одговарамо:

Кривице ове врсте иступне су, а не административне (чл. 90. став последњи закона о шумама) и застаревају у погледу казне за три месеца по чл. 109. поменутога закона.

Што се досуђене накнаде тиче, она застарева по грађанском закону.

V.

Један општински деловођа пита:

Изменама става петог чл. 107. закона о порезу од 29. јуна 1907. године предвиђено је, да се кућа, намењена становању земљорадника, у величини до 20 ари, даље пар теглеће стоке и т. д. не може узети у попис ни продати за порез.

Међу тим, у књизи „Објашњење закона о порезу“, на страни 379. и 380. стоји: „кућа и окућница пољопривредника по варошима и варошицама није зашти-

ћена од егзекуције, док су куће сеоских пољопривредника заштићене и онда, кад су седа саставни део варошких општина (ск. б. н. с. од 1899. стр. 139.).

Моли се уредништво да што скорије објасни: важи ли и сада оно, објашњење чл. 107. зак. о порезу, из поменуте књиге, или су варошки земљорадници сада изједначени са оним по селима?“

— На ово питање одговарамо:

По последњој измени чл. 107. закона о порезу, кућа намењена становању земљорадника заштићена је од продаје за порез, па били ови земљорадници на селу или по варошима и варошицама, јер закон није учинио између ових никакву разлику, а њих, као што се зна, има и по варошима и варошицама као и по селима.

Исто то важи и за стоку и остале ствари побројане у петом ставу чл. 107.

Према томе, оно објашњење чл. 107. у поменутој књизи, нема више вредности, све и ако је оно према пређашњој редакцији овога члана и могло бити правилно.

VI.

Суд општине ошљанске, актом својим од 16. септембра ове год. пита:

„По чл. 8. тач. 5. закона о уређењу свештеничког стања, парох села Ошљана наплаћује од сељана по 1 динар за речање колача и ношење водике, ма да никад не долази у кућу да свети водицу.

Моли се уредништво за објашњење: јесу ли дужни грађани да плаћају колачарство, кад им парох не долази у кућу ради свећења водике.

— На ово питање одговарамо:

Ако свештеник не долази да свети водицу у очи слава, онда је то повреда његове дужности, за коју он може и мора да одговара својој старијој власти, али то не може бити разлог да му се не плати такса из т. 5. чл. 8. зак. о уређењу свештеничког стања, пошто он у цркви врши прекаду кољива и сечење колача, дакле изостаје само свећење водике од онога што условљава право на награду.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

П О Т Е Р Е

Светозар Б. Митић, скитница из Пирота, ноћу између 7. и 8. овог месеца извршио је опасну крађу Николи Шоповићу, предузимачу из Пирота, па је по извршењу дела одмах побегао. Светозар је стар 17 година, висок, у лицу плав, сувољав, носав; од одела има на себи црне штофане половне панталоне, сако капут од црног штофа, на глави шајкачу, а на ногама опанке. Позивају се све полицијске и општинске власти да га потраже пронађеног стражарно спроведу начелству округа пиротског с позивом на акт Бр. 10120.

Татомир Стојић, из Врана, среза ариљског, одбегли регрут општине ариљске, као пекмезарски радник у селу Чумићима, срезу крагујевачком, ноћу између 20. и 21. октобра

ове године извршио је крађу ствари Михаилу С. Илићу, општинском деловођи из Чумића. Међу украденим стварима налазе се: један деппи сат, гуњ, чакшире и зубун од сељачког сукна и једна танка платнена кошуља. Татомир је стар 25 година, средњег стаса, омамен, очију граорастих, у сељачком сукненом оделу, на глави има шајкачу, а на ногама опанке. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног спроведу начелнику среза ариљског с позивом на акт Бр. 11380.

Јон Јанкуловић, слуга родом из Зајечара, решењем зајечарског првостеног суда од 27. фебруара ове год. Бр. 3688 стављен је под суд и у притвор због скотолоштва, али ни до сада није се могао пронаћи. Јон је стар 16 година, средњег раста, плаве косе, очију плавих, у лицу приомањаст. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да Јона у својим домаћима потраже и пронађеног спроведу зајечарском првостеном суду с позивом на акт Бр. 4341.

С К Р Е Ђ Е С Е П А Ж Њ А

У атару општине ракивачке, у срезу орашком, нађена су два мангун вола, са марком Л. К. Један је во длаке зелене, средње величине, а други је длаке беле, средње величине. Позивају се полицијске и општинске власти да потраже сопственика ових мангун волова и пронађеног упуте начелнику среза орашког с позивом на депешу Бр. 17963.

К Р А Ђ Е С Т О К Е

Ноћу између 6. и 7. тек. м-ца непознати крадљивци украли су из кошаре једну кобиљу Сими Савићу, из Врбнице. Иста је матора 3 године, доратасте длаке, дугачке гриве, са жигом „Т“, а на гребену има белу белегу. Депеша начелника среза јасеничког Бр. 23969.

Ноћу између 30. и 31. пр. м-ца непознати крадљивац украо је са наше једнога коња Вуји Мићићу, из Годовика. Коњ је матор 5 година, висок 1.49 см., црне длаке, са жигом положено „К“, а на леђима има ожиљак од седла. Акт начелника среза пожешког Бр. 14432.

Ноћу између 10. и 11. ов. м-ца непознати допови украли су једну краву и једног ждребца Станоју Пауновићу, из Лужана. Крава је матора 8 година, беле длаке, без роваша, а ждребац је матор 18 месеци, висок 1.30 см., доратаст, цветаст, црне гриве. Депеша начелника среза моравског окр. нишког Бр. 12670.

Ноћу између 7. и 8. тек. м-ца непознати крадљивац украо је једну кобиљу Радосаву Станићу, из Горачића. Кобила је жуте длаке, на ребрима с леве стране има убој од самара, на задњим ногама има немачки ков, а репа је поткраћеног. Акт начелника среза драгачевског Бр. 15355.

Ноћу између 9. и 10. тек. м-ца непознати допов украо је једног вола Миленку Пантелићу, из Дучаловића. Во је стар 5 година, беле длаке,

www.unilib.rs
савијених рогова, а на ногама има нове потковнице. Акт начелника среза драгачевског Бр. 15587.

10. ов. м-ца непознати крадљивац украо је са паше једног коња Вељку Стојковићу, из Видовца. Коњ је матор 3 године, угасито-зелене длаке, без жига, цветаст, поткован турским коном. Истог дана украдена је једна кобила Никодију Петровићу, из Видовца. Кобила је матора 3 године, угасито-зелене длаке, без жига, а на ногама има турски ков. Акт начелника среза заглавског Бр. 17419.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покраје.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

У прошлом броју «Полицијског Гласника» изнели смо фотографију Драгутина Петровића, и обећали смо изнети фотографије његових сучесника. што сада и чинимо. Захваљујући писару кривичног одељења у кварту врачарском, г. Радомиру Новаковићу, похватана је ова крадљивачка компанија, која је дуже времена вршила своје «операције» по Београду, и од тога врло добро живела.

Крајем месеца октобра 1906. године извршена је проста крађа веша Василији Ристић, оvd. Извршиоци крађе Тихомир Марић и Драгољуб Лазић, бив. трговачки помоћници, ухваћени су, дело признали, и кажњени са по двадесет и пет дана затвора и три месеца полицијског надзора. Тада се није још сумњало да су то покварени младићи и да су извршили још какво дело.

Ноћу између 7. и 8. октобра пр. год. извршена је опасна крађа новаца (1500 динара) и меница Милији Јаковљевићу, трговцу оvd., али по његовој представи и чињеном увиђају ништа се није могло утврдити, нити је оштећени изјавио да сумња на кога за ову крађу. Сада пак, када је Драгољуб Лазић притворен због крађе извршене у друштву са Драгутином Петровићем, оштећени Јаковљевић понова је предстао власти и изјавио сумњу, да му је ону крађу могућно извршио Лазић, који је раније био код њега помоћник у радњи. Вештом истрагом утврђено је, да је Лазић заиста извршилац те крађе, он је дело потпуно признао и изјавио да је крађу извршио у друштву са Тихомиром Марићем, бив. трговачким помоћником, и Петром Марићем, бившим поднаредником. Ова двојица не признају дело. Сад се цело то друштво налази под истрагом и у притвору код кварта врачарскога.

Драгољуб је родом из Азање у срезу јасеничком округа смедеревског, стар 17 година, више пута истуђно кажњаван, али неосуђиван.

Тихомир је родом из Кусатка у срезу јасеничком округа смедеревског, стар 20 година; у септембру месецу пр. године пуштен је испод суђења због поткрадања газде.

Петар је брат Тихомиров; сада је обућарски раденик, стар 26 година, из војске је као поднаредник отпуштен као недостојан тога позива.

Изнесе се фотографије ових крадљиваца и моле се сви они који би могли дати каквих података о овим сумњивим егзистенцама, да то јаве најближој полицијској власти или кварту врачарском Управе града Београда, позивајући се на акт под Бр. 16381.

